
Třikrát Richard Kubík

Mířil.

Měl na to jedenáct vteřin.

Jde-li ti v dané situaci o absolutní přesnost zásahu, a pokud tomu samozřejmě nebrání zvláštní okolnosti, ber jedenáct vteřin jako krajní hranici, pak už se ti ruce mohou roztrást, radil mu kdysi ten, který ho lecčemu naučil. Dobrá, říkal si sám pro sebe: když to Vendy takhle rozhodl, zcela jistě na tom něco bude, ale těch jedenáct vteřin si musím vychutnat, to mi nikdo nevezme.

Devátá vteřina.

Desátá.

Pozdně letní podvečer už do lesa za jeho zády pokládal rozostřující šero, ale nízkým sluncem nasvětlený cíl ve volném prostranství před sebou viděl naprosto jasně, sledoval jeho nespěchavý pohyb od zahradní lavičky k dřevěné boudě s přístřeškem, kam zřejmě ukládali nářadí. Ke dveřím boudy zbýval vysokému a nápadně ramenatému muži – tomu, na kterého mířil – pouze jeden jediný krok.

Dovolím ti ještě dotknout se kliky u těch dveří?

Ano, či ne?

Kéž bys mě tak o to musel pokorně poprosit. O ničem ale nevíš, tedy nepoprosíš. Škoda. Tvoje škoda. Takže už ti ten dotek prostě nedovolím, rozhodl se, už tam nedojdeš.

Jedenáctá vteřina.

Pal!

Šíp – vymrštěný z kladkové lovecké kuše značky Horton energií sto padesáti liber – prolétl vzduchem jak dlažební kostka rozptýleným obláčkem prachu, nehlučně překonal vzdálenost a zaryl se muži na zahradě hluboko do zad.

Nehlučně, ale o to ničivěji: směrem k srdci.

I když Richard Kubík tušil, že se ptá zbytečně, přece jen se zeptal: „Opravdu musíš?“

„Musím.“

A bylo to.

Narozeninový mejdan skončil dřív, než se mohl rozkošatět k bujaré veselosti. Skončil... aspoň tedy pro některé z účastníků. A přitom vše začalo navýsost slibně. „Tak fajn, vydáme se tam v sobotu brzy ráno, a když nás Mírek nechá někde přespat, zůstaneme až do druhého dne, snad mi do toho nic mimořádného nevlze. Jo – a kup, prosím tě, nějaký dárek, pak se šábneme,“ rozhodl dva dny předtím vrchní komisař Jiří Hrabal. To když se s reportérem Richardem Kubíkem domlouvali, jak naloží s pozváním na oslavu životního jubilea jejich společného, byť o něco staršího kamaráda Miroslava Kučeravého, jemuž se podařilo prokličkovat policajtským i osobním životem až k věku, jehož číselné vyjádření začíná šestkou.

Rozhodnuto a provedeno.

Dárek byl zakoupen, na chatu v lesích poblíž Jílového přijeli Kubíkovým fordem v relativně dobré náladě, a i když Kubík cítil ze svého přítele určité napětí, pokládal to jen za projev vždy přítomné profesní deformace. Pozdravili se tu s mnoha lidmi, s nimiž si měli o čem povídat, absolvovali přípitek, talíř skvělé domácí tlačenky, pak první přátelské pivo, chystali se na druhé, blížilo se poledne... když Hrabalovi kdesi za pasem protivně zakníkal mobilní telefon. Ohlásil se, chvíli mlčky naslouchal a z obličejů se mu vytrácela zklidněná pohoda, potom vstal z lavice, poodešel stranou a cosi do sluchátka rázně říkal. Když hovor ukončil, vrátil se k ostatním a oslovil hostitele: „Je mi líto, Mirku, ale...“

Obešel také pár dalších, se kterými se chtěl osobně rozloučit. Nacházeli se tu vesměs lidé ze stejné branže, anebo o té branži aspoň dost věděli, byli zde ostatně i ti, kteří Hrabala kdysi do řemesla zaučovali, nemusel tedy hledat mnoho slov k vysvětlování, protože všichni znali podobné situace z vlastní zkušenosti.

Pak si vrchní komisař přisedl ke Kubíkovi a ujistil ho, že není vyhnutí.

„Přijedou pro tebe?“ chtěl vědět Kubík, který se tu dnes cítil i v roli Hrabalova šoféra.

„Přijedou,“ odpověděl a dopil pivo, jehož údělem bylo stát se toho dne definitivně posledním. „A ty, Richarde... pojeděš se mnou,“ dodal, když si hřbetem dlaně setřel z úst zbytek pěny.

Kubíkovi připadalo, že se v tom hluku snad přeslechl: „Cože? Co jsi říkal?“

„Nic zvláštního. Jen to, že pojeděš se mnou,“ zopakoval mu Hrabal.

„Proč?“

„To poznáš.“

„Nerozumím ti, Jiří...“

A nebylo divu, že nerozuměl. Častěji, vlastně skoro pokaždé, to totiž v jejich vzájemných stycích vyhlíželo naopak. A to tak, že Hrabal odháněl svého přítele od ještě přespříliš živých případů a uplatňoval vůči němu to, čemu političtí komentátoři vznešeně říkají informační embargo, leč v denní praxi kriminálního reportéra to docela obyčejně znamená, že policajti na rozkaz shora zarytě mlčí o všem, co se kolem nich děje. A že jindy Hrabal zase zdůrazňoval, jak musí dávat objektivní příležitost i jiným žurnalistickým ranfánům, aby se následně nedostal do zlých řečí, že preferuje pouze jednoho z nich, a to dokonce toho, jemuž se tak jako tak v kruzích jeho kolegů říkalo Sólista. A že nikdy nechtěl Richarda vystavovat vědomému riziku tam, kde jakési nebezpečí nesporně hrozilo.

Tentokrát však...

„Ale já už přece něco vypil,“ namítl Richard a ukázal hlavou k parkovišti před chatou.

„I na to jsem myslel, ty alkoholiku,“ přikývl Hrabal, „vezmu tě k sobě do vozu a tu tvou nádheru ti dopraví domů jeden z mých kluků.“

„Hele, žádám tě, abys mi vysvětlil...“

„Žádat můžeš,“ umlčel ho vrchní komisař. „Nech to ale na později. Teď se pojď věnovat oslavenci a všem ostatním. Moc času nám na to nezbyvá.“

„Sedni si a podívej se,“ řekl Hrabal, ukázal na roh konferenčního stolu a někam ze své kanceláře, kam před okamžikem dorazili, odběhl.

Richard si sedl a díval se.

Zpočátku dost nechápavě: hergot, co tohle znamená... luk nebo kuše – to je snad z natáčení nějakého historického filmu... nebo třeba westernu – ale co to zcela civilní oblečení...?!

Nikoli, nebylo to z natáčení filmu, a brzy to pochopil.

Dva štůsky barevných policejních fotografií. V mnohém si vzájemně podobných i nepodobných. Podobných v tom, že v obou hromádkách se nacházely stroze věcné záběry mužů ležících ve skoro stejné poloze: tváří k zemi. Nepodobných v tom, že šlo o dva různé muže a dalo se to poznat bez zaváhání – zadní část hlavy jednoho z nich zdobila kštice sice už prošedivělých, ale viditelně hustých a mírně zvlněných vlasů, zatímco druhému z posmrtně portrétovaných se vlasů kriticky nedostávalo a rozpínavý oblouk pleše mu sahal skoro až k zátylku. Také oblečení se odlišovalo, vlasatec měl na sobě kostkovanou košili, zatímco plešoun pro tuto netušenou příležitost zvolil sako bleděmodré barvy. A dál... ano, oba leželi tváří k zemi, jenomže konkrétní podoba té země nebyla stejná – člověk s vlasy protekčně hleděl nevidoucima očima do pečlivě vysekaného trávníku, což tomu druhému dopřáno nebylo a musela mu ke spočinutí postačit všelijak sflikovaná uliční dlažba a část chodníkového obrubníku.

Kubík znovu prohlížel snímek za snímkem.

Nelíbily se mu.

Nikoliv jen proto, že byly neretušovaným zpodobněním smrti, na to už si při svém povolání chtěl nechtěl musel zvyknout, vadilo mu na nich kromě toho, že šlo tentokrát o smrt velmi neobvyklou... skoro až kuriózní, ještě i něco jiného. Málokomu by to ze strachu, že bude označen za směšného staromilce, přiznal, ale jejich barevnost ho – tak jako už mnohokrát – prostě rušila. Jsa reportážně odchován dobou, kdy kriminalisté s barvou ještě tolik nepracovali, s pocity lehce morbidní nostalgie vzpomínal na černobílé snímky ve starých vyšetřovacích spisech, které mu kdy prošly rukama, a že jich bylo za ta léta nespočetně. Černá a bílá, jejich odstíny, šerosvit, kontrast – už v tom samotném se skrývalo drama, napětí, mystika, osudovost, vášeň. Z barevných policejních fotografií tohle vše mizelo, krev byla prostě jen obyčejně červená, modré puntíky na násilně roztrhaných dívčích kalhotkách obyčejně modré, a i ze sebedrastičtějšího záběru jako by na Kubíka paradoxně a možná také, přiznával sám sobě, trochu ujetě dýchlo cosi z atmosféry dovolené: naše Anča před katedrálou a za katedrálou, Anča na výletě či se odvážně polonahatá opalující na pláži.

Ale co...?!

Zahnal ty úvahy, byly teď k ničemu.

Znovu, snad už potřetí, vzal fotografie do rukou, a tentokrát se zaměřil na detail.

No... detail...?

Lze označit za detail to, co rozměrově sice nepředstavovalo na snímcích dominantu, ale obsahově uhodilo do očí hned při prvním pohledu? Byla, mohla být pouze detailem skutečnost, že oběma mužům na snímcích – vlasatci v trávě i plešounovi na dlažbě – trčelo ze zad cosi ve stylu retro, tedy do naší doby navýsost nepatřičného, a k tomu navíc a kontrastně: něco, co velmi současně, aktuálně a neodvratně způsobilo, že tu ti dva chlapíci takhle zůstali ležet a už se o své vlastní vůli a vlastní silou z místa nikdy nepohnou?

Šíp.

Zdálo se to k neuvěření: oba ti mrtví měli v zádech hluboko zabodnutý šíp.

Vrchní komisař Hrabal se přirýtil nazpět až za dobrou půlhodinku.

„To bylo z kuše?“ zeptal se ho Kubík.

„Zřejmě ano. Tak co tomu říkáš?“

„Málo vím, málo říkám,“ odpověděl Kubík ve stylu, jakým spolu obvykle hovořili.

„Počkej! To bys mne, Říšo, zklamal. Ty fotky ti opravdu nic nenaznačují?“

„Trochu jo,“ připustil Kubík. „Že by s tím nějak souvisel případ bratrů Ryvolových a jejich společníků... té party, co začínala rozprodáváním podvodně získávaných autáků a potom to i jinak rozjela naplno a ve velkém? Na jaře jsem o té záležitosti několikrát psal. To jo, to by mohlo být. V té všelijak zamotané historii, v níž se nikdo pořádně nevyznal, se přece kromě všeho jiného vyskytovaly také nějaké kuše, šípy a podobné rekvizity...“

„Přihořívá,“ zabručel Hrabal.